

ZVONČEK

LIST S PODOBAMI ZA MLADINO

LETO 36 • ŠTEV. 3
NOVEMBER 1934

Ksenija Jelšnikova

Sveti Miklavž v peklu

Tako žlvahnega vrvenja že dolgo ni bilo v nebesih. Angelčki so pregledovali igrače, jih polagali v škatle in delali lepe rdeče zavitke. Večji angeli so nosili zavitke v skladišča, kjer so jih shranjevali v velikih, zlatih koših. Jutri bo Miklavžev večer in krilati nebeščani pojdejo na zemljo, kjer bo sveti Miklavž obdaroval pridne otroke. Veliki angel je listal po svoji knjigi in gledal, če so natančno vpisana v njej vsa dobra in zla dejanja otrok na zemlji. Drugi krilatec je čistil škofovo palico, tretji je likal zlati škofovski ornat in dolgo belo srajco, pri mizici v kotu pa je četrti lepil nov križ na Miklavževo mitro.

Stari, dobri sv. Miklavž je sedel v svoji sobi. Oblečen je bil v preprosto domačo obleko. Kihal je, ker se je bil prehladil, na nogah je imel tople copate in srebal je vroč čaj.

Tedaj je nekdo potrkal na vrata. Miklavž se je nejevoljno zganil in zamrmral v svojo dolgo brado: »Naprej!« — Kaj čudno se mu je zdelo to zgodnje trkanje. Bila je sveta Klara.

»Dobro jutro, sveti Miklavž! Ali ti je čaj pomagal? Si se spotil ponoči? — Veš, nevarno je, če si prehlajen in imaš mrzle noge. Zato

sem ti prinesla tople volnene nogavice, da te ne bo zeblo na zemlji.«

»Hvala,« je tiho odvrnil Miklavž.

Šele sedaj je opazila sveta Klara, da je bil nabral Miklavž čelo v ostre gube in da je gledal černo predse.

»Kaj ti je, ljubi Miklavž?« ga je vprašala vsa v skrbeh. »Tako zamišljen si in slabe volje. Jutri pojdeš vendar na zemljo... Še vsako leto si se tega najbolj veselil. Kaj te pa letos skrbi? Da ne boš začasno ozdravel?«

Miklavž se je popraskal po bradi in bridko zavzdihnil: »Ljuba Klara, ne moreš si misliti, kakšne skrbi me tarejo. Lucifer mi vedno bolj nagaja. Zadnja leta mi pošilja iz pekla same stare parkeljne, ki so že brez moči in se jim otroci samo smejejo. Kako pa naj potem strahujem poredne dečake na svetu s takimi peklenščki, ki sodijo le še med staro šaro. Lani je bil prvi parkelj ves krevljast in brez repa, predlanskim pa grbast in tako krive noge je imel, da mu je neki porednej zlezel skozi nje in zbežal. Letos dobim gotovo zopet tako slabo robo.«

Sвета Klara je žalostno kimala z glavo, pomagati pa seveda ni mo-

gla. Sveti Miklavž pa se je na glas useknil, tako je bil jezen.

Medtem je vstopil sveti Luka, ki je zelo učen nebeščan, in sveti Miklavž je tudi njemu potožil svoje gorje.

Sveti Luka je dolgo premišljal, kako bi tovarišu Miklavžu pomagal iz zadrege. Hodil je po sobi gor in dol, sveti Miklavž in sestra Klara pa sta ga radovedno gledala.

Nenadoma se je sveti Luka ustavil: »Že vem, kako lahko dobiš bolj šega parkeljna. V peklo moraš!«

Svetemu Miklavžu se je zaletelo, tako se je ustrašil, in sveta Klara je vsa začudena samo odprla usta.

»Kaj? Jaz — v peklo?« se je tresel dobri sveti Miklavž. »Saj imam vendar nebeško izkaznico in nika kor nočem odtod.«

»Saj ne misim za vedno,« je razlagal sveti Luka. »Luciferju, peklenskemu poglavarju, napišem prošnjo, naj te pusti v peklo, da si sam izbereš parkeljna, ki ti bo po volji.«

Počasi je razumeval sveti Miklavž, sveti Luka, nebeški pisar, pa je že napisal pismo in ga vrget v nebeški poštni nabiralnik.

Kaj bo? Ali bo Lucifer pustil sve tega Miklavža v peklo ali ne? Tako so se v mislih ves božji dan spravevali sveti Miklavž, sveti Luka in sveta Klara in vsi trije od samih skrbi tudi vso noč niso zatisnili očesa...

Naslednje jutro.

Lucifer, vladar pekla, je sedel na svojem razbeljenem tronu in parkelj Nepridiprav, njegov osebni tajnik, mu je čital pisma, ki jih je bil pravkar prinesel peklenski pismo-

noša; naznanila novih stanovalcev, obnovo pogodbe z nebeščani zaradi drv za kurjavo v peklu (nakaznica za drva pride šele s popoldansko pošto) in — — — Luciferju so se kar oči zabliskale, ko je Nepridiprav pričel čitati prošnjo iz nebes:

Dvorna nebeška pisarna,
na god svete Barbare

Gospod

L U C I F E R, -

vladar podzemlja in njegovih pritliklin

PEKLO

Podpisani vljudno prosim, da bi p. n. peklenska uprava dovolila gosp. škofu Miklavžu, rodod iz Myre v Mali Aziji, dostop v podzemne prostore in mu omogočila, da letos sam izbere parkeljne po svoji volji. Škof Miklavž se obveže, da povrne parkeljne cele in nepoškodovane.

Z odličnim spoštovanjem
LUKA, nebeški pisar

Lucifer je gledal zlobno predse in velika usta so se mu razširila v pretkan nasmeh.

»Nepridiprav, teci brž po gospodično Domišljavko, predstojnico naše pisarne! Pa brž, sicer ti po veznem čeber ledu na glavo!« In Nepridiprav je tekel, kar so ga nože nesle, zakaj čeber ledu je najhujša kazen v peklu.

In že je prišla gospodična Domišljavka. Nosila je krvavo rdečo obleko, imela je kratko pristrižene, nasvedrane črne lase, tolste prste vse pokrite s prstani in kadila je debelo cigaro. Lucifer ji je samo namignil in takoj je sedla k pisalnemu stroju, ki je stal v kotu ob velikanski peči. Lucifer ji je začel narekovati:

*Dvorna peklenska pisarna,
na god vraga Požeruha*

P. n.

**DVORNA NEBEŠKA PISARNA,
NEBESA**

*Vaši cenj. prošnji glede prihoda škofa
Miklavža ugodimo pod pogojem, da ta
ne spregovori v peklu niti besede. Ako
se tega pogoja ne drži, zapade za večno
peklenski oblasti.*

*Z odličnim spoštovanjem
LUCIFER, vladar pekla*

Takoj nato je sklical Lucifer pek-
lensko skupščino. Vsi parkeljni so
se zbrali pred njegovim prestolom,
samo strežniki, ki so pazili na po-
gubljene duše, so ostali na svojih
mestih. Mladi hudički so priskakali
prvi in so se trkali z rožički kakor
kozli. Nato so prišli starejši, ki so
strašno vpili drug na drugega. Naj-
starejši, ki še zob niso več imeli, so
prikrevali zadnji in so kmalu za-
dremali po kotih.

Lucifer je zazvonil s kravjim
zvoncem in v peklenški slavnostni
dvorani je vse utihnilo, samo vrag
Požeruh, ki se je bil preveč najedel
na svoj god, je glasno smrčal za
vladarjevim prestolom. Lucifer je
vstal in zarenčal z debelim glasom:
»Prijetelji peklenščki! Sklical sem
vas na izredno skupščino, da vam
poročam o neljubem gostu, ki ga
moramo sprejeti. Škof Miklavž bo
osebno prišel sem izbirat letošnjega
parkeljna.«

Hudobci so ogorčeno ugovarjali
in žvižgali, Lucifer pa se je samo
nasmehnil s svojimi škrbastimi usti.

»Mir!« je zatulil in prijel za krav-
ji zvonec. To je pomagalo. »Spom-
nil sem se tudi zvižaje, s katero
lahko škofa Miklavža za vedno ob-
držimo v peklu. Sporočil sem v ne-
besa, da ne sme škof Miklavž v
peklu izpregovoriti niti besedice.
Sedaj je vaša naloga, da ga dražite,
mu nagajate, kričite nanj, dokler
ne izpregovori. Zanesem se na vas,
zvití podložniki moji, in zaključu-
jem skupščino.«

Luciferjevemu govoru so peklen-
ščki navdušeno ploskali. Mladi hu-
dički so kar cvilili od veselja, tako
da so zbudili vraga Požeruha, ki je
trudno odprl oči in neumno pogle-
dal vesele hudobce.

Kmalu nato je potrkalo na pe-
klenska vrata in vrtar je javil pri-
hod škofa Miklavža. Odprli so mu.
Sveti Miklavž je vstopil v vsem
svojem dostojanstvu, opirajoč se
na zlato palico.

Peklenščki so zaplesali okoli svet-
nika. »Pozdravljen, Miklavž!« »Ali
ti ne bo prevroče v naših sobanah?«
»Tu si pač lahko ogreješ svoje sve-
te, stare kosti.«

Miklavž pa ni odgovoril na te
grde pozdrave. Gledal je le, kateri
peklenščki bi bili pripravi za par-
keljne. Kmalu je opazil več čvrstih
hudičkov, ki so se skrivali v kotu.
Brez besede je šel k njim in jim po-
kimal, naj gredo z njim. Novi par-
keljni so ubogali in šli z visokim
gostom proti vratom. Tik pred vra-
ti, ki so bila že odprta, pa je za-
slišal sveti Miklavž pozdrav: »Hva-
ljen bodi Jezus Kristus!« in ne da
bi kaj pomislil, je pobožno odgo-
voril: »Na vekomaj! Amen.«

In glej! Takoj so se mu vrata pred nosom zaprla. Bil je ujet v peklu. O, joj! Šele zdaj je pogledal sveti Miklavž, kdo ga je bil pozdravil. Opazil je vraga Nepridiprava, ki si je bil izmislil to zvi-jačo in ki se je sedaj seveda kro-htal na vse grlo. Peklenščki pa so skakali okoli svetega Miklavža in ga dražili. Ta pa je v sveti jezi molčal...

Sveti Luka in sveta Klara sta se-
dela v Miklavževi sobi in nestrpno
gledala na uro. Kazalec je lezel že
proti dvanajsti. Svetega Miklavža
pa ni bilo od nikoder, čeprav bi se
bil moral že zdavnaj vrniti. Sveti
Klari je šlo na jok, sveti Luka pa je
razmišljal, če mogoče le ni bilo
prav, da je pustil priletnega svete-
ga Miklavža samega v pekel. Tedaj
je prinesel angel Kodrolašček br-
zjavko. Sveti Luka jo je hitro od-
prl. Pred očmi se mu je zameglilo,
ko je čital:

DVORNA PISARNA NEBESA
ŠKOF MIKLAŽ PRELOMIL POGOD-
BO ZAPADE PEKLENSKI OBLASTI
LUCIFER

Učeni sveti Luka se je prijel za
glavo, preplašeni sestri Klari pa so
tekle solze kakor proso čez lice.

»Kaj se je le zgodilo?« je vpra-
ševal modri Luka. »Sveti Miklavž
vendar ne brblja kakor naši ne-
ugnani angeli.«

Hitro je brzjavil v peklo po toč-
nejše obvestilo in kmalu izvedel ža-
lostno zgodbo. Sveta Klara je jo-
kala in jokala, sveti Luka pa je pre-
mišljeval, kako bi rešili dobrega

svetnika Miklavža iz pekla. In po-
svetilo se mu je. Ves vesel je pri-
jel sveto Klaro za bele roke in zma-
govalno zaklical:

»Že vem, kaj bomo storili! Pekel
dobi dnevno svojo pošiljko buko-
vih drv, s katerimi kuri. Nebeška
pisarna mora napisati nakaznico.
Brez nje ne morejo peklenščki do-
biti drv z zemlje.«

Sveta Klara se je na glas začu-
dila.

»Seveda, ti ne veš, kaj se je zgo-
dilo pred dawnimi leti, ker takrat
tebe še ni bilo v nebesih. V peklu
so tisto leto tako neusmiljeno ku-
rili, da so se Božu zasmilile pogub-
ljene duše in je ukazal, da smejo
pokuriti peklenščk: le toliko drv,
kakor je napisano na nakaznici iz
nebeške pisarne. Danes jim nakaz-
nice sploh ne napišemo, da ne bo
sveti Miklavž zgorel v peklu.«

»O, ta ubogi revček,« je pofožila
sveta Klara. »Obul je celo volnene
nogavice, ki sem mu jih bila spletla.«

Zgodilo se je, kakor je rekel sveti
Luka. Nebeška pisarna tisti dan ni
izdala nakaznice. Pekel bo torej
brez drv, da se svetemu Miklavžu
kaj ne zgodi.

Nenadoma se je svetemu Luki
stemnil obraz. Kaj pa otroci na
zemlji? Nocoj pričakujejo vendar
svetega Miklavža, pa ga ne bo. Vse
prejšnje veselje ga je minilo in tu-
di sestra Klara se ni mogla več uto-
lažiti.

Počasi je minilo popoldne.

Ko se je bilo zmračilo, je zazvo-
nil telefon. Sveti Luka je vzel slu-
šalko v roko in kar brž se mu je
vidno razjasnil obraz. Kdo mu je
neki telefoniral? Bil je to Lucifer,

ki je smel le v najnujnejših primerih po telefonu poklicati nebesa. Govoril je s hreščečim glasom, sve-
ti Luka pa je ves zadovoljen poslušal:

hujšega za podzemnika kakor je mrzla voda? Prosim vas, pošljite nam takoj nakaznico za drva, sicer bomo žalostno poginili. Najhujše pa je, da se pogubljene duše zbira-

Haló! Nebeška pisarna? — Da, sveti Luka, pisar! — Tu Lucifer. Prosim Vas, pošljite nam takoj nakaznico za drva. V peklu je nezno-
sno. Vragi prezebajo in imajo vse trde kosti, pogubljene duše pa se vesele, ker jih ne peče peklenški ogenj, in preganjajo nas, uboge pek-
lenščke. Vse je narobe. Hudobci se skrivajo po kotih in pogubljene duše jih polivajo z mrzlo vodo. Ves ogenj nam je pošel. Prej smo mi kuhali pogubljene duše v vreli vodi, zdaj nas pa one polivajo z mrzlo. Ali si morete misliti kaj

jo okoli vašega rojaka svetega Miklavža.»

Sveti Luka se je zasmel: »Drva vam pošljemo samo tedaj, če nam vrnete svetega Miklavža.«

Lucifer je dolgo jecljal in klet v telefon, končno pa je le moral pustiti, samo da dobi svoja drva.

Medtem so že vsi nebeščani zvedeli, kaj se je bilo zgodilo svetemu Miklavžu. Bili so v velikih skrbih, sedaj pa jih je sveti Luka seveda potolažil. Kmalu se je vrnil dobri sveti Miklavž, zdrav in vesel, hvala Bogu, in pripeljal s seboj več sta-

sitih parkeljnov. Svetniki in angeli so bili od sile radovedni in bi radi takoj slišali, kako je bilo v peklu. Sveti Miklavž pa jih je zavrnil. »Pozneje vam bom vse na tanko povedal, sedaj moram nemudoma na zemljo. Otroci me že željno pričakujejo.«

Bilo je že pozno zvečer in sveti Miklavž ni vedel, kako bi najhitreje prišel na zemljo. Tedaj pa mu je sveti Jožef, nebeški tesar, prinesel več smučí in sani, ki jih je bil napravil tisto popoldne. Kar zdelo se mu je, da se bo sveti Miklavž kasno vrnil.

Lamouche ~ A. Debeljak

Čudežni ključek

Ob lepem pomladnem jutru, sončnem in toplem, kakršne zdaj tako prešamo, je mladi paž (dvorski plemičič) Tankred zapustil svoj kraj, da bi šel srečo iskat. Ni mu bilo več za mirno življenje brez razburjenja, kakršno je imel doslej. Hrepenel je po

Iz nebeških vrat so prismočali najprej angelčki, noseč darila v koših na hrbtu, za njimi so se pridrsali parkeljni, ki niso bili nič kaj večši smučanja, na koncu pa se je pripeljal na udobnih saneh sveti Miklavž, zakaj ta ni hotel zaupati smučem svojih starih kosti. Prenevarno bi bilo nemara.

Tako so prišli na zemljo in so spet razveselili pridna otroška srca. Vsi so bili dobre volje, le parkeljni so bili več v snegu kakor na smučeh, ker jim je na levi nogi uhajalo kopito iz stremena...

nenavadnih prigodah, po strašnih nevarnostih, iz katerih bi prišel zmagovit in nepoškodovan. Peš je krenil po prašni cesti, na hrbtu pa je v vreči nosil svoje stvari. Polje je bilo zeleno, gozdovi gosti in dišeči, nebo od kraja do konca sinje in čisto.

Hotil je že nekoliko dni, kar se mu prikaže mesto. Bilo je mogočno obdano z visokim obzidjem. Ob vhodu sta štrlela dva grada, eden bel ko sladkor in sneg, drugi pa črn ko viharna noč ali vranja perot. Tankred je pospešil korak in skoraj dospel do mestnih vrat. Vstopil je in videl potrte ljudi, ki so tihotapili ob zidovih, kakor bi se bali, da bi jih kdo zapazil. Ko je nagovoril mimo idočega moža, je ta skrivnostno položil palec na usta in z znamenjem pokazal, naj molči, nato pa oprezno odšel.

Presenečen je Tankred zavil proti sredini mesta, ki pa sicer ni bilo bogve kolikšno. Ugotovil je, da je palača zaprta. Niti vojaštva ni bilo pred glavnimi vrati. V resnici je bilo videti, da je mesto izročeno splošni bojazni, in Tankred se je vprašal, ali ne bi bolje storil, če bi se napotil drugam.

